

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

12 липня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 182/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шиловой Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Рецебуринського Юрія Йосиповича здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу другої частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Рецебуринський Ю.Й. 08 грудня 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення.

Комісією 20 грудня 2016 року прийнято рішення № 159/вс-16 про допуск Рецебуринського Ю.Й. до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Рецебуринського Ю.Й.

Іншим рішенням Комісії від 09 лютого 2017 року № 12/вс-17, зокрема і Рецебуринський Ю.Й. допущений до проходження кваліфікаційного

оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) закріплено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Комісією з метою визначення здатності кандидата на посаду судді здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, доброчесність.

Рецебуринський Ю.Й. 16 лютого 2017 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 62,25 бала, і згідно з рішенням Комісії від 17 лютого 2017 року № 12/зп-17 допущений до виконання практичного завдання на етапі іспиту під час кваліфікаційного оцінювання у межах процедури конкурсу до відповідних касаційних судів у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 21 лютого 2017 року практичного завдання Рецебуринський Ю.Й. набрав 78 балів та згідно з рішенням Комісії від 29 березня 2017 року № 23/зп-17 визнаний таким, що допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» у межах процедури конкурсу до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

У статті 10 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада 1985 року № 40/32 та від 13 грудня 1985 року № 40/146, визначено, що особи, відібрані для судових посад, повинні мати високі моральні якості і здібності, а також відповідну підбору кваліфікацію в галузі права.

Ці основоположні принципи формування суддівського корпусу імплементовані у національне законодавство, що визначає основними складовими авторитету судової влади та довіри до суду доброчесність судді.

Згідно з цими приписами під час кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді касаційного суду у складі Верховного Суду Комісія виходить з того, що кандидати на посаду судді найвищого суду у системі судоустрою мають відповідати найвищим стандартам за критеріями компетентності та професійної етики за відсутності будь-яких обґрунтованих сумнівів у їх доброчесності, що можуть негативно вплинути на суспільну довіру до новоствореного Верховного Суду.

Згідно з абзацом третім пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16 (далі - Положення), під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

У пунктах 1, 2 глави 6 розділу II Положення передбачено, що встановлення відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання здійснюється членами Комісії за їх внутрішнім переконанням відповідно до результатів кваліфікаційного оцінювання. Показники відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання досліджуються окремо один від одного та у сукупності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада доброчесності, яка надає, за наявності відповідних підстав, висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності.

Громадською радою доброчесності надано висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Рецебуринського Ю.Й. критеріям доброчесності та професійної етики, який затверджено 09 травня 2017 року.

Стосовно вказаних у висновку Громадської ради доброчесності доводів кандидат на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Рецебуринський Ю.Й. надав усні та письмові пояснення, а також докази, які було оцінено Комісією під час співбесіди та в ході пленарного засідання.

Відповідно до висновку, кандидат Рецебуринський Ю.Й. у складі колегій суддів Вищого адміністративного суду України приймав рішення про скасування подань Вищої ради юстиції, внесені за зверненням Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції про звільнення суддів, які свавільно брали під варту або позбавляли права керування транспортними засобами осіб у зв'язку із подіями Революції Гідності 2013-2014 років.

Також за участі кандидата у складі колегій, в одній з яких він був головою, скасовувались рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо відсторонення суддів, які приймали рішення у справах про адміністративні правопорушення щодо активістів Автомайдану. Окремих думок кандидатом при цьому не висловлювалось. Постанови у двох справах зазначеної категорії скасовано Верховним Судом України.

На думку Громадської ради доброчесності, такими діями кандидат не лише не сприяв відновленню довіри до судової влади, а навпаки – утверджував у суспільстві уявлення про панування безкарності і кругової поруки в суддівському корпусі.

Кандидат підтвердив свою участь у розгляді справ про скасування подань Вищої ради юстиції, внесених за зверненням Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції, та про оскарження рішень Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо відсторонення суддів, які

приймали рішення у справах про адміністративні правопорушення щодо активістів Автомайдану. Кандидат також підтвердив, що два рішення скасовано Верховним Судом України, однак констатація даного факту без урахування всіх юридичних аспектів їх ухвалення та перегляду є проявом вибіркості та упередженості членів Громадської ради доброчесності, яка не аналізує та не враховує обставини колегіального розгляду справ, причин відсутності окремих думок інших членів колегії, а також внутрішніх суперечностей окремих норм законодавства, що підлягало застосуванню.

Поза тим, як зазначає ГРД, кандидат Рецебуринський Ю.Й. брав участь у систематичній практиці обмеження одного з фундаментальних прав людини – права на свободу мирних зібрань. Окремих думок у справах даної категорії кандидатом не висловлювалось.

Підтримання обмеження мирних зібрань колегією суддів відбулось з посиленням на Указ Президії Верховної Ради СРСР від 1988 року «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» та нормативні документи органів місцевого самоврядування.

Частину рішень Вищого адміністративного суду України щодо підтримання обмежень мирних зібрань було прийнято після набуття статусу остаточного рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України». Згідно з цим рішенням Указ 1988 року є несумісним із самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України, а отже, не може бути застосований. Процедури, запроваджені місцевими органами влади для регулювання організації та проведення демонстрацій у їхніх регіонах, не мають достатньої правової підстави за відсутності загального акта парламенту, на основі якого можна було б розробляти документи місцевих органів влади. Окрім того, згаданий Указ 1988 року було визнано неконституційним рішенням Конституційного Суду України від 08 вересня 2016 року № 6-рп/2016.

Кандидат підтвердив свою участь у розгляді справ про обмеження мирних зібрань, однак вважає висновок Громадської ради доброчесності необґрунтованим, оскільки під час його затвердження не було взято до уваги той факт, що рішення не скасовані та набрали законної сили. При цьому зауважив, що по суті Громадська рада доброчесності вдалася до аналізу змісту судових рішень на предмет їх законності, чим перевищила надані їй повноваження.

Кандидат наголосив, що при ухваленні рішень даної категорії підстави для обмеження проведення зібрання не було обґрунтовано судом порушенням положень Указу 1988 року чи положень нормативних документів органів місцевого самоврядування.

В одній зі справ касаційну скаргу подавав член Громадської ради доброчесності Середя М.Л., у зв'язку з чим йому необхідно було заявити самовідвід під час розгляду питання стосовно кандидата, чого він не зробив.

З цього приводу Громадською радою доброчесності 20 червня 2017 року затверджено рішення, в якому зазначено, що 13 квітня 2017 року кандидатом

надіслано до Громадської ради доброчесності повідомлення про те, що у нього відсутні відомості про конфлікт інтересів з будь-яким із членів ради або інші підстави для сумніву в неупередженості її членів. Член Громадської ради доброчесності Середя М.Л. дійсно мав би заявити самовідвід, оскільки у 2013 році подавав касаційну скаргу у справі щодо заборони проведення мирних зібрань, яка розглядалась колегією суддів Вищого адміністративного суду України, зокрема кандидатом. Однак, враховуючи повідомлення кандидата щодо відсутності сумнівів щодо неупередженості будь-якого члена Громадської ради доброчесності, цього зроблено не було. При цьому Громадська рада доброчесності вказує на зміст зазначеного повідомлення кандидата і те, що голос Середи М.Л. не був вирішальним при затвердженні висновку про невідповідність кандидата Рецебуринського Ю.Й. Ці пояснення є прийнятними.

Громадська рада доброчесності звертає увагу Комісії на те, що у декларації доброчесності судді за 2015 рік, яка міститься у досьє, кандидат не підтвердив, що ним не приймалося одноособово або у складі колегії суддів рішень, передбачених статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні». Однак будь-яка додаткова інформація з цього питання відсутня.

Кандидат пояснив, що вирішив не надавати категоричну відповідь, оскільки положення статті 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», які містять перелік відповідних рішень, в окремих моментах допускають неоднозначне трактування. Проте на момент подання декларації і на час розгляду питання Комісією кандидат не володіє інформацією щодо прийняття ним такого роду рішень.

Також ГРД зазначає, що кандидат входив до складу п'ятої палати Вищого адміністративного суду України, яку було спеціально створено на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо недопущення зловживань правом на оскарження» для розгляду позовів до Президента України, Верховної Ради України, Вищої ради юстиції, а також Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Рішення, ухвалені згаданою палатою за перші п'ять місяців, на думку Громадської ради доброчесності, демонстрували стійку тенденцію до створення судом штучних бар'єрів для задоволення вимог позивачів до найвищих органів влади.

На думку кандидата, оцінка названого факту авторами висновку є їх суб'єктивними судженнями. При цьому він зазначає, що у висновку не вказується, яким чином наведена інформація співвідноситься з критеріями етики та доброчесності кандидата.

Додатковою підставою для висновку про невідповідність Громадською радою доброчесності також зазначено надходження 11 скарг від громадян щодо недотримання кандидатом вимог доброчесності та професійної етики.

Кандидат вважає скарги громадян, про які йдеться у висновку Громадської ради доброчесності, безпідставними та необґрунтованими, оскільки вони подані сторонами у справі з підстав відхилення їхніх доводів чи

щодо відмови у доступі до правосуддя стороні у справі тощо, коли рішення набрали законної сили. Скарги ж, які стосувалися декларацій судді, неодноразово були предметами перевірки різних органів, зауваження від яких не надходили.

Заперечуючи проти доводів Громадської ради доброчесності загалом, кандидат Рецебуринський Ю.Й. на засіданні Комісії у пленарному складі 10 липня 2017 року зазначив, що висновок ґрунтується на критичній оцінці судових рішень, неповній та модифікованій інформації, суб'єктивних оціночних судженнях та надуманих аргументах. Кандидат вважав, що Громадською радою доброчесності проігноровано норми чинного законодавства, а саме статтю 126 Конституції України, статті 6, 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та фундаментальні засади Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

З посиланням на практику Європейського суду з прав людини при розгляді змісту права на справедливий судовий розгляд, він нагадав, що одним із основоположних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності, згідно з яким у разі остаточного вирішення спору судами їхнє рішення, що набрало законної сили, не може ставитися під сумнів. Кандидат зауважив з цього питання, що наведені у висновку ГРД підстави є суб'єктивною критичною оцінкою рішень судів, які набрали законної сили.

Комісія відхиляє доводи Громадської ради доброчесності про невідповідність Рецебуринського Ю.Й. критеріям професійної етики та доброчесності, оскільки всі вони ґрунтуються на оцінці судових рішень, прийнятих за участі кандидата. При цьому Комісія відзначає, що ухвали Вищого адміністративного суду України стосовно обмеження мирних зібрань, зазначені у висновку ГРД, набрали законної сили та не були скасовані. На відміну від зазначених у статті 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади» ці рішення, прийняті кандидатом у складі колегії суддів Вищого адміністративного суду України, не належать до числа тих, прийняття яких тягне за собою спеціальні правові наслідки, покладає на суддю спеціальні обов'язки або засуджується відповідно до закону. Отже, у процедурі кваліфікаційного оцінювання для кандидата не мають наставати негативні наслідки у зв'язку з цим, зокрема, у вигляді непідтвердження здатності здійснювати правосуддя у відповідному суді та припинення участі в конкурсі внаслідок встановлення невідповідності критеріям професійної етики і доброчесності.

Крім того, три ухвали з чотирьох, зазначених у висновку, вмотивовано не порушенням 10-денного строку, передбаченого Указом Президії Верховної Ради СРСР № 9306-ХІ від 28 липня 1988 року «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» та прийнятими на його основі актами місцевого самоврядування, а тим, що сповіщення про реалізацію права на мирні зібрання надійшли за добу до проведення відповідних заходів, і це не дозволяло вжити усіх необхідних

заходів охорони громадської безпеки та порядку, захисту прав і свобод. Не вдаючись до оцінки названих рішень по суті, Комісія вважає ці обставини достатніми для висновку про те, що в трьох справах з чотирьох Указ Президії Верховної Ради СРСР № 9306-XI фактично не був застосований судом для регулювання спірних відносин в частині, що суперечила статті 39 Конституції України (дозвільний порядок замість повідомчого і 10-денний строк повідомлення замість завчасного).

Розглядаючи питання відповідності кандидата критеріям професійної етики та доброчесності у зв'язку з прийнятими за його участі судовими рішеннями в загальному контексті, Комісія виходить з рекомендованих європейських стандартів оцінювання суддів. Так, у пункті 35 Висновку № 17 (2014) Консультативної ради європейських суддів «Щодо оцінювання діяльності суддів, якості правосуддя і поваги до незалежності судової влади» (ССЈЕ(2014)2) від 24 жовтня 2014 року зазначається, що особи, які проводять оцінювання, мають зосереджуватися на методиці, яку суддя в цілому застосовує в своїй роботі, а не на оцінюванні правового обґрунтування окремих рішень, останнє ж має визначатися виключно в процесі оскарження. У тому ж пункті йдеться про проблематичність базування результатів оцінювання на кількості або відсотку рішень, скасованих в апеляційному порядку, якщо кількість та характер скасування чітко не демонструє, що судді бракує необхідних знань права та процедури. Аналогічні позиції викладено КРЄС і в пунктах 57 та 74 Висновку № 11 (2008), пункті 36 Висновку № 6 (2004). Пункт 28 Київських рекомендацій ОБСЄ/БДПЛ щодо незалежності судочинства у Східній Європі, на Південному Кавказі та у Середній Азії «Адміністрування судівництва, добір та відповідальність суддів» визначає, що судді жодним чином не можуть бути оцінені на підставі змісту їхніх рішень чи вироків (чи то безпосередньо, чи через вирахування відсотка скасованих рішень). Те, як суддя вирішує справу, ніколи не може бути підставою для накладення санкцій. Втім, у пункті 31 Київських рекомендацій передбачається, що оцінювання повинно включати перегляд письмових рішень судді та спостереження за тим, як він чи вона проводить судовий процес.

Відхиляючи висновок Громадської ради доброчесності, Комісія також зважає на таке. Згідно з частиною другою статті 127 Конституції України на посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, є компетентним, доброчесним та володіє державною мовою. Законом можуть бути передбачені додаткові вимоги для призначення на посаду судді. Відповідно до пункту 1 частини першої статті 38, частини другої та пункту 4 частини п'ятої статті 81 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддею Верховного Суду може бути особа, яка відповідає вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання підтвердила здатність здійснювати правосуддя у Верховному Суді, а також має стаж роботи на посаді судді не менше десяти років. В частині другій статті 83

Закону критеріями кваліфікаційного оцінювання названо компетентність (професійну, особисту, соціальну тощо), професійну етику та доброчесність.

Відповідно до пункту 4 глави 6 розділу II Положення рішення про підтвердження здатності здійснювати правосуддя суддею (кандидатом на посаду судді) у відповідному суді ухвалюється у випадку отримання ним мінімально допустимих і більших балів за результатами іспиту та оцінювання критеріїв особистої і соціальної компетентності, а також бала, більшого за 0, за результатами оцінювання критерію професійної етики чи критерію доброчесності. Згідно з підпунктами 5.2 - 5.3 тієї ж глави, ці критерії оцінюються у 0 балів за наявності доказів невідповідності судді вимогам професійної етики чи доброчесності. На підставі пункту 36 розділу III Положення рішення Комісії про непідтвердження здатності кандидата на посаду судді здійснювати правосуддя у відповідному суді є підставою для припинення подальшої участі кандидата на посаду судді у процедурах, передбачених Законом. У даному випадку такими процедурами є встановлені статтями 79 і 81 Закону процедури конкурсу на зайняття вакантної посади судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. Частиною дванадцятою статті 79 Закону передбачено, що конкурс на зайняття вакантної посади судді – це визначення учасника конкурсу, який має вищу позицію за рейтингом.

Враховуючи викладене, Комісія розглядає припинення участі в конкурсі кандидата на посаду судді з причин встановлення його невідповідності критеріям професійної етики чи доброчесності як різновид індивідуальної відповідальності у процедурах зайняття вакантної посади судді. При цьому Комісія бере до уваги те, що згідно з пунктом 44 Положення у разі підтвердження здатності судді здійснювати правосуддя у суді рівня суду, у якому він працює, або суді вищого рівня у рамках процедури конкурсу на зайняття вакантної посади судді, той вважається таким, що підтвердив відповідність займаній посаді судді, а отже, в протилежному випадку для кандидата на посаду судді, який є суддею, настають негативні наслідки. Для кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного касаційного суду у складі Верховного Суду, який є суддею Вищого адміністративного суду України, що після створення Верховного Суду підлягає ліквідації на підставі пункту 7 Прикінцевих і перехідних положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», додатковий, але при тому більш суттєвий негативний наслідок припинення участі в конкурсі полягає у звільненні з посади без гарантій зайняття іншої посади судді, оскільки за змістом частини третьої статті 82 та статті 117 цього Закону переведення судді на посаду без конкурсу у випадку реорганізації можливе лише до суду того самого рівня.

Отже, при оцінюванні належності підстав визнання кандидата таким, що не підтвердив здатності здійснювати правосуддя за критеріями професійної етики і доброчесності, Комісія виходить також і з встановлених чинним законодавством, а також рекомендованих європейських стандартів притягнення

судді до відповідальності, що діють і в разі скасування прийнятого ним судового рішення.

В частині четвертій статті 126 Конституції України та в абзаці другому частини першої статті 49 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» встановлено, що суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку.

У пункті 22 висновку щодо законопроекту про внесення змін і доповнень до законів про судоустрій Сербії (CDL-AD)(2013)005) Венеціанська комісія зазначила, що навіть той випадок, коли суддя свавільно вирішив не дотримуватися встановлених стандартів [належної міжнародної судової практики], не має сам по собі стати підставою для індивідуальної відповідальності.

У пункті 70 Рекомендації CM/Rec(2010)12 Комітету міністрів Ради Європи вказано, що судді не повинні нести індивідуальну відповідальність, якщо їхні рішення скасовано або змінено внаслідок оскарження. КРЄС у пункті 36 Висновку № 6 відзначає, що скасування рішення має сприйматись як нормальний результат процедури оскарження, а не як провина судді.

Надаючи в 2015 році Висновок про дисциплінарну відповідальність і оцінювання суддів Колишньої Югославської Республіки Македонії (CDL-AD)(2015)042), Венеціанська комісія зауважила у пункті 47, що судді повинні нести відповідальність тільки у випадку запеклого опору розвиненій практиці, що призводить до скасування рішень у справах тоді, коли та є сталою і чіткою. Розглядаючи висновок Громадської ради доброчесності в цьому контексті, Комісія відзначає, що на момент винесення кандидатом у складі колегій суддів ухвал в справах про обмеження мирних зібрань, усталеної судової практики стосовно Указу Президії Верховної Ради СРСР № 9306-XI від 28 липня 1988 року не існувало. Зокрема, лише 03 березня 2014 року Верховний Суд України, переглядаючи рішення національних судів у справі Веренцова, вказав у постанові № 5-49к13 на «недієвість положень Указу 1988 року у зв'язку із набранням чинності Конституції України». Крім того, у довідці ВАСУ від 01 квітня 2012 року викладено позицію про помилковість застосування Указу, проте, в період 2012-2015 років ВАСУ робив це неодноразово, що вказує на відсутність сталої судової практики навіть у самій касаційній інстанції. Також на момент винесення кандидатом у складі колегії ВАСУ постанови у справі № 800/436/15 від 29 лютого 2016 року та № 800/500/15 від 16 березня 2016 року, скасованих пізніше Верховним Судом України, серед іншого, не існувало однозначно усталеної практики застосування строку давності притягнення судді до дисциплінарної відповідальності за порушення присяги, кореляції застосування цього строку із встановленням наявності чи відсутності підстав для такого притягнення. Верховний Суд України виклав позицію з цього питання лише 12 квітня 2016 року у постанові № 21-703а16. Враховуючи ці обставини, Комісія не вбачає в діях кандидата запеклого опору розвиненій

практиці, яка була б сталою та чіткою, а тому відповідні доводи Громадської ради доброчесності належить відхилити.

Аналогічного висновку доходить Комісія і щодо участі кандидата в роботі п'ятої судової палати Вишого адміністративного суду України, оскільки створення цієї палати в складі суду дійсно було передбачено частиною другою статті 171-1 Кодексу адміністративного судочинства України (згідно з Законом № 2181-VI від 13 травня 2010 року). Доводи, наведені ГРД, хоча й стосуються не окремих судових рішень, прийнятих за участі кандидата, а системних негативних явищ, що виникли та мали розвиток у ймовірному зв'язку з діяльністю зазначеної палати ВАСУ, але не конкретизують цих явищ у достатній для здійснення Комісією оцінки мірі та не вказують прямо на роль кандидата, що була б визначальною або достатньою для їх існування.

Оцінка інших обставин щодо можливого негативного впливу на суспільну довіру до судової влади у зв'язку з призначенням кандидата на посаду належить згідно з положеннями пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» до повноважень Вищої ради правосуддя.

Таким чином, обставини, на які посилялася Громадська рада доброчесності, не становлять достатніх і належних підстав для висновку про невідповідність кандидата критеріям професійної етики та доброчесності. Отже, Комісія вважає, що висновок Громадської ради доброчесності від 09 травня 2017 року підлягає відхиленню.

Під час пленарного засідання у членів Комісії виникло питання щодо рухомого та нерухомого майна, яке перебуває у власності судді та членів його сім'ї, вартості та обставин набуття у власність.

Кандидатом надано письмові пояснення щодо власного майнового стану та майнового стану членів його сім'ї з наданням копій підтверджувальних документів та обґрунтуванням джерел придбання належного майна у власність. Встановлено, що розмір доходів зазначених осіб був достатнім для набуття відповідного майна, а результати купівлі і продажу щоразу відображались у деклараціях за відповідні роки.

Згідно з частиною першою статті 88 Закону, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримано не менше ніж одинадцятьма її членами.

Дослідивши досье кандидата, заслухавши доповідача, надавши оцінку фактам, викладеним Громадською радою доброчесності, та аргументам, наведеним кандидатом, Комісія визнає неприйнятним висновок про невідповідність Рецебуринського Ю.Й. критеріям професійної етики та доброчесності, оскільки доводи Громадської ради доброчесності не знайшли

свого підтвердження під час процедури кваліфікаційного оцінювання у межах конкурсу на зайняття вакантної посади судді Верховного Суду.

За результатами розгляду одинадцять із тринадцяти членів Комісії дійшли висновку, що Рецебуринський Ю.Й. підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Рецебуринського Юрія Йосиповича таким, що за критеріями професійної етики та доброчесності підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Комісії у складі колегії завершити проведення кваліфікаційного оцінювання стосовно кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Рецебуринського Юрія Йосиповича.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова

С.О. Щотка